

пове, бойното поле бѣше са прѣобърнѣло на *тулипски* отъ разны бой *перивой*», когато отведнѣждъ изъ грѣмадытъ на убитытъ искочи, като хыщна птица, нѣкой-си отличенъ Сърбинъ, Милошъ Кобилевичъ, и прѣвъ тѣлохранителитѣ, които искахъ да го спрѣтъ, на-сила са прѣмѣкнѣ къмъ Мурата, комуто, споредъ както казвалъ, ималъ нѣкоя тайна да повѣри. Мурадъ кивнѣ да го пуснѣтъ свободно, Сърбинѣтъ пристѣпи и въ минутата, когато са наведе, ужъ за да цѣлуни скута на Мурада, забодѣ ножа си въ тѣрбуха му. Тѣлохранителитѣ са навалихъ врѣвъ убійцѣтъ, но якъ въ рѣцѣтъ и бързъ въ краката, Милошъ мнозина отъ тѣхъ свали, и три пѣти са отървава отъ тѣхния натискъ, и съ безмѣрно прѣскачанье са силеше да долети до коня си, който бѣ оставилъ край рѣката; три пѣти той убѣгва честито скачащецъ, додѣто болкытъ му наддѣлѣхъ та паднѣ мъртъвъ. Между туй Мурадъ, безъ да гледа на смъртната си рана, бѣше пакъ на себеси и даваше заповѣдъ до искачаньето на боя и сполучваньето на съвършенна побѣда. Лазаръ, сѣрбекыйтъ краль, бы хванѣтъ и доведенъ при Мурада, който при умирањето си изговори смъртното отсѣжданье на Лазаря, и тѣй отмѣсти своята смъртъ съ прѣдварителното осмъртене на неприятеля си (1389).

Спорѣдъ нѣкои историци, вѣроломство докарало та Бошнацытъ побѣгнѣли, а Лазаръ, оставенъ отъ своитѣ, паднѣлъ безъ противеніе робъ въ рѣцѣтъ на Турцытъ. Когато го довели при Мурада той разбралъ че Милошъ Кобилевичъ доказалъ своята вѣрность. „Великий Боже“, извикалъ Лазаръ съ крѣстосаны рѣцѣ, „прими духа ми, като ми си дашь прѣди смъртѣта си да видѣжъ че неприятельтъ умира отъ рѣката на вѣрныя ми войникъ.“ И тутакси Лазаря и благороднытъ му гы посѣли прѣдъ умирающыя Султаны.

Косово-Поле е забѣлежено съ три камѣне които припомнѣтъ туй събытіе. Милошево то име е останѣло славно въ отечеството му; и до сега еще го споменуважтъ въ народнытъ пѣсны и прѣданія. За първы пѣтъ тука Еничеритѣ употрѣбихъ топовѣтъ, скоро изнамѣрени на Западъ.